

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑΝΝΗ ΓΑΤΤΗ

nature morte

1947

34 "Εργα — Αίθουσα Παρνασσός

34 Toiles — Galerie Parnassos •

EXPOSITION JEAN GATTIS

La liberté, pour Gaitis comme pour tous les créateurs, n'a d'autre loi que celle de sa propre nécessité.

Une toile, prise dans son ensemble, un élément de composition, de forme ou de couleur, pris singulièrement, ne peuvent être rejetés, (à supposer, en prévoyant le pire, qu'aucune donnée de nos sens ou de notre esprit — selon que l'on se place sous l'angle des valeurs plastiques ou des exigences intellectuelles — n'est intervenue pour nous les faire admettre d'emblée) avant que leur caractère de nécessité ait été efficacement contesté.

Toute autre attitude relève d'un penchant à la mutilation, et il est, en général, assez indifférent aux créateurs que ceux à qui les créations sont ou pourraient être destinées se plongent dans la cécité plutôt que de prendre part au spectacle.

Le cours de toute contestation est un long et périlleux travail d'exégèse. L'exercice achevé, le peintre, vainqueur ou vaincu, apparaît nettement comme l'une des forces les plus envahissantes de la nature.

La nature, disait Goethe, contient l'homme en entier et tout contenu de l'homme est nature. Les peintres, par l'osmose qui s'établit entre leurs créations et les signes de l'univers objectif, ont donné à cette proposition théorique une série ininterrompue de démonstrations, expérimentales et passionnelles à la fois, qui permettent aujourd'hui à la peinture de faire sauter la suprême convention : il n'y a plus, pour elle, de distinction entre une donnée objective du monde extérieur et la représentation purement subjective d'un fait de la vie intérieure.

Si un très juste discrédit s'attache à une œuvre au cours de laquelle on rencontre ou on découvre la manière d'un autre peintre, c'est précisément parce que la peinture établit, avec plus d'évidence que tout autre art, le rapport entre le défaut d'authenticité et l'aliénation de la liberté.

Quelle est encore la valeur d'une tradition picturale dont toute l'ambition est d'établir, à quelques tricheries sentimentales près, une identité entre un objet offert ou sollicité et sa représentation ? On aurait gravement tort de croire que cette question, qui dérange quelques très vieilles habitudes, a été posée par la peinture dite moderne. Léonard de Vinci recommandait à ses élèves d'observer attentivement la lèpre des vieux murs pour en faire surgir des figures extraordinaires.

A considérer simplement la place que la peinture occupe, non plus dans les salons et dans les musées, mais dans les espoirs ou les angoisses des hommes, on voit combien les «sources d'extraordinaire» se sont multipliées depuis le Vinci. Il faut croire que les sociétés modernes, avec leurs inépuisables ressources de souffrance, y sont pour quelque chose.

* * *

Chaque époque a eu sa peinture moderne, parce que le peintre, à l'intérieur de chaque époque, a eu à défendre ou à revendiquer le droit d'apporter un témoignage authentique de sa vision. Ce n'est qu'après, bien après l'heure du témoignage, que les spécialistes et les amateurs découvrent chez un peintre ces fameuses qualités plastiques et esthétiques au nom desquelles ils partent en guerre contre le peintre suivant.

Le physiologiste Bichat disait : on aborde toujours les sciences nouvelles avec les principes et les habitudes de discipline des sciences antérieures. Rien d'étonnant que l'on ait critiqué la chimie de ne pas être assez physique et que l'on reproche à la physiologie de ne pas être assez chimique. Telle est, en général, l'audace des hommes dans leurs entreprises et leur indépendance de jugement.

Les peintres forment, en payant de leur personne, le goût et le jugement des théoriciens de l'art et des amateurs. Mais ce sont les théoriciens et les amateurs qui font la réputation des peintres. Le moyen, pour eux, de ne pas être tentés par le jeu de massacre ?

Picasso disait dernièrement : «Ce qui me console, c'est que chaque jour je fais pire». Et chacun d'ajouter : «je vous le disais bien». On confondait simplement une pensée de peintre et une plaisanterie de commis voyageur. Le peintre, dans son message, rend compte, dans une forme toujours très explicite, (l'explicite est souvent à l'opposé du réalisme), de ce que sa sensibilité découvre derrière la façade de la peur, des illusions, des préjugés et de bien d'autres interdits. Notre époque étant ce qu'elle est, à en juger même par sa façade, on comprend que faire pire c'est, pour Picasso, continuer à demeurer en contact avec son temps. Sa consolation, c'est sa fidélité : garder les yeux ouverts, pour lui et pour les autres, devant l'obstination du meurtre, des mensonges et des supplices, alors que la tentation de peindre des vaches, des ruisseaux et feuilles frissonnantes pourrait être si facile.

“Η ἐλευθερία γιὰ τὸν Γαῖην, δῆμος καὶ γιὰ δῶνες τοὺς δημιουργούς, δὲν ξέρει ἄλλο νόμο, ἵξω ἀπὸ τὴν ἀναγκαιότητά της.

Κανέρα πάντα, σὰν σύρολο, κανέρα σπουχεῖο σύνθεσης, μορφῆς ἡ χρώματος, παραμέτρος ξεχωριστά, δὲν μποροῦμεν ἡ ἀπορρίγονομε, (έποδέποτας τὸ χειρότερο, δηλ. πώς ἡ αἰσθηση ἡ ἡ νόηση μας δὲν μπόρεσαν τὰ μᾶς τὰ ἐπιβάλλοντας ἐξ ἀρχῆς) προτοῦ τὰ δοκιμαστεῖ ἡ ἀναγκαιότητά τους κατὰ βάθος.

Κάθε ἄλλη στάση, ξεκινᾶ ἀπὸ μὲν διάθεση αἴτοις ακριβοτηριασμοῦ καὶ εἶναι συνήθως ἀδιάφορο στὸν δημιουργό, τὸ ἄντας αὐτοὶ ποὺ μέλλονταν τὰ ἔργα του, προτιμοῦν τὰ μέροντε τυφλοί, παρὰ τὰ μετέχοντε στὸ θέαμα.

Ἡ πορεία μᾶς τέτοιας συζήτησης μᾶς πάσι μακριά, σὲ ἐπικίνδυνη ἐφιμεντυτὴ δουλειά, δην στὸ τέλος διωγμάφος, τικητῆς ἡ τικημένος, προβάλλει καθαρά, σὰν μᾶς κυριαρχικὴ δέντρη τῆς φύσης.

Ἡ φύση, ἔλεγε δὲ Goethe, περικλείεται ὅλος ληρῷ τὸν ἀνθρώπο, καὶ τὸ κάθε περιχώμενο τοῦ ἀνθρώπου εἶναι φύση. Οἱ ζωγράφοι, μὲ τὴν διατήθηση ποὺ γίνεται ἀράμεσα στὰ ἔργα τους καὶ στὶς μορφὲς τοῦ ἀντικειμενικοῦ κόσμου, ἔδωσαν ὁ αὐτὴ τὴν θεωρητικὴ πρόταση, μᾶν ἀδιάλειπτη σειρὰ ἀπὸ ἀποδεῖξες ποὺ ἐκφράζουν τανιόχοροντα ἐσωτεροκή ἰμπειρία καὶ πάθος καὶ ποὺ ἐπιφέρουν στὴν οημερινὴ ζωγραφική, τὰ ἐπερημήσει τὴν ἐπέρτατη αὐτὴν συμβατικότητα: δὲν ὑπάρχει ποὺ ἡ διάκριση ἀνάμεσα σ’ ἕνα ἀντικειμενικὸ δεδομένο τοῦ ἐξωτεροκοῦ κόσμου, καὶ στὴν καθαρὰ ὑποκειμενικὴ παράσταση ἐνὸς γεγονότος τῆς ἐσωτεροῦς ζωῆς.

Κατακρίνει κανέρα δίκαια ἔνα ἔργο, δην σιγὴν παρατήρηση συναντάει ἡ ἀνακαλύπτει τὴν μανιέρα ἐνὸς ἄλλον ζωγράφον, ἀκριβῆς γιατὶ ἡ ζωγραφικὴ ἐκφράζει μὲ πεισσότερη αιφήνει ἀπὸ κάθε ἄλλη τέχνη, τῇ σχέση ποὺ ὑπάρχει ἀράμεσα στὴν ἔλεγχη αἰθερικότητας καὶ τὴν δέσμευση τῆς ἐλευθερίας.

Ποιὰ μπορεῖ τὰ εἶναι ἀκόμη ἡ ἀξία μᾶς ζωγραφικῆς παράδοσης ποὺ ἡ μόνη της φύλοδοξία εἶναι τὰ δημιουργίασι, κάτω ἀπὸ τὸ μαρδάνα τῆς αἰθηματικότητας, μᾶς ταυτότητα ἀράμεσα στὸ ἀντικείμενο καὶ τὴν ἀπεικόνισή του; Θὰ ἤταν αφάίμα γὰρ τομῆσι κανέρες, πῶς αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ πεισάζει μερικές πολὺ παλῆς συνήθειας, ἔχει τεθεῖ γὰρ πρώτη φορά ἀπὸ τὴν λεγόμενη μοντέρνα ζωγραφική. “Ο Λεονάρδος πτὰ Βίντοι συνιστοῦντε στοὺς μαθητές του τὰ παρατηροῦντε μὲ προσοχὴ τὴν μοῦχλα τῶν παλιῶν τοίχων, ἀπὸ δην μποροῦνταν τὰ ξεποιβάλλονταν φαντασικὲς μορφές.

Ἄντανει κανέρες, καὶ μόνο ἀπὸ τὴν θέση ποὺ παίρνει σήμερα ἡ ζωγραφική, ὅχι πιὰ στὰ σαλόνια καὶ στὰ μουσεῖα, ἀλλὰ στὶς ἔπιδεις καὶ στὶς ἀγωνίες τῶν ἀνθρώπων, θὰ δεῖ φανερὰ πόσο σημαντικά ἔχουν πληθύνει • οἱ πηγὲς τοῦ παραδείσου», ἀπὸ τὸν καφό τοῦ Νιά Βίντοι. Πρέπει γὰρ πιστέψουμε, πῶς οἱ σύγχρονες κοινωνίες μὲ τὶς ἀνεξάντλητες πηγὲς τοῦ πόρου ποὺ ἔχουν, δὲν εἶναι ξένες σὲ μᾶς τετοια ἐξέλιξη.

* * *

Κάθε ἐποχὴ ἔλεγε τὴν μονιέρα ζωγραφικῆ της, γιατὶ κάθε ζωγράφος ποὺ ξῆσε μέσα στὴν ἐποχή του ἀναγκάστηκε τὰ ὑπερασπιοῦ ἡ τὰ ἀπαύηση τὸ διλαίωμα τὰ φέρει στὸν κόσμο, μᾶς αἰθερικὴ μαρτυρία τοῦ τρόπου τῆς ὄφεως του. Πολὺ ποὺ ὑπερα, ὑπεράσπει ἀπὸ τὴν σιγμή τῆς μαρτυρίας, οἱ εἰδοικοὶ καὶ οἱ φιλότεχνοι ἀνακαλύπτουν στὸ ζωγράφο τὶς περιφήμες πλαισιούς καὶ αἰθηματικές ἀρετὲς καὶ χρηματοποιοῦντε τὴν ἀνακάλυψη τους αὐτοὶ, ἐναντίον του γεώτερον ζωγράφον ποὺ μὲ τὴ σειρὰ τον ὑά ζητοῦσε τὰ δοκιμώματα τοῦ παλιοῦ.

Ο φυσιολόγος Bichat ἔλεγε: « Πληριάζοντε τὶς καινούργιες ἐπιστῆμες μὲ τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς μεθοδολογίας συνήθειας τοῦ παλαιωτέρων ἐπιστημῶν. ”Ωστε δὲν πρέπει τὰ μᾶς φανῆ περίσση ἡ κριτικὴ ποὺ γίνεται στὴ Χημεία, διη δὲν εἶναι ἀρνετὰ Φυσική, ἡ στὴ Φυσιολογία, διη δὲν εἶναι ἀρνετὰ Χημεία. » Τόσο μόρο εἶναι τὸ θάρρος ποὺ δείχνουν οἱ ἀνθρώποι σὲ διη ἐπιχειροῦντε, ίσωμε δεῦ φτιάγει ἡ ἀτεξαρτησία τῆς κρίσης τους.

Οι ζωγράφοι μορφάροντε, βάζοντας σιγὴν προσπλάνμα αὐτὴ τὸν ἴδιο τὸν ἔντονο τους, τὸ γοῦστο καὶ τὴν κρίση τῶν θεωρημάτων τῆς τέχνης καὶ τῶν φιλότεχνων: ἀλλὰ ἡ φάμη τους ἐξαγοράται ἀπὸ τὸν θεωρητικὸν καὶ τὸν φιλότεχνον. Πῶς λοιπὸν οἱ τιλενταῖται τὰ μῆτρα ἐπογόνωντε στὸν πειρασμὸν τὰ ἀνταποδόσουντε τὸ τὸ χωροτοῦν μὲ πειροπόλεμο;

Ο Πακασόδο ἔλεγε τιλενταῖτα: « αὐτὸ ποὺ μὲ παρηγορεῖ, εἶναι ποὺ κάθε μῆρα τὰ ἔργα μον ἐνε τερα. » Κι ὁ καθένας βιάζονταν τὰ προσθέσει: « καλὰ τὸ λέγαμε ». Οἱ ἀνθρώποι μπέρδεναν ἀπλούστατα τὴν σκέψη τοῦ ζωγράφον, μὲ ἔνα τυχαῖο χωρατό.

Τὸ μήνυμα τοῦ ζωγράφου, διατελευτικὸ πάντοτε μὲ πολλὴ σαφήγεια (κι ἡ σαφήγεια φέρει συχνὰ σ’ ἀντίθετην μὲ τὸν φραγμὸν) δείχνει τὸ τὸ ἀνακαλύπτει ἡ ενασθησία του πίσω ἀπὸ τὴν πρόσοψη τοῦ φάρβου, τῆς φευδασθητηρῆς, τῆς προκατάληψης καὶ πολλὸν ἄλλον ἀλαγορεύοντο. Κι διατονική κανέρες τὸ εἶναι ἡ ἐποχὴ μας, κρίνοντας καὶ μόνο ἀπὸ τὴν πρόσοψη, καταλαβαίνει διη γάρ τὸν Πακασόδο τὸ « τὰ εἶναι χειρότερα τὰ ἔργα του », σημαίνει ἀπλῶς, διη ἐξακολούθετ τὰ βιώσεται σ’ ἐλαφῆ μὲ τὸν καιρό του: ἡ Παρηγορά του εἶναι τὰ μέτη πιστὸς στὴν ἐποχή του, τὰ σιέκεται μπροστὰ στὸ πεῖσμα τῶν οκοτωμῶν, τοῦ γέμματος, τῶν μαρτυρίων, ἐνῶ εἶναι εἶκολο τὰ ὑποκύψη κανέρες στὸν πειρασμὸν τὰ ζωγραφίζη ἀγελάδες, ωνάκια καὶ ἀσημένια φύλλα.

Gaitis est très jeune et son univers est loin d'avoir le tragique et la violence de celui de Picasso. Son expérience est toute de tendresse. Sur ce plan, elle étonne déjà par sa richesse et sa maturité. La tendresse, chez Gaitis, est naturelle, elle n'exclut pas la cruauté. Elle est présente à la naissance, dans la jeunesse, la mort et les mythes des hommes. Il est donc naturel que cette exposition, qui groupe la production de moins d'un an, encore ne figure-t-elle pas toute, (Gaitis est un travailleur acharné), réunisse, à côté d'œuvres fixant des souvenirs d'enfance (3 à 7), une longue série nous révélant tout un univers féminin (10 à 19 - 27 - 30 - 31). Et si c'est l'inconscient qui véhicule plus librement la cruauté, rien n'est fait pour atténuer la valeur de son incidence sur la représentation. (2 - 21 à 23 - 28).

Le plus curieux, chez un être aussi profondément passionné que Gaitis, et c'est peut-être l'une des garanties de son authenticité, c'est qu'il y place, chez lui, pour l'anecdote. Elle est alors traitée avec tant de vigueur (24), une si savante naïveté (29) un sens si profond de l'humour (25), que ces qualités nous forcent à éprouver plus attentivement ses œuvres d'une inspiration plus suivie. On pourra alors y découvrir tout ce que le charme ou l'apparente étrangeté de certaines formes nous avaient peut-être dissimulé d'intérêt plus profond.

N. Contouzis

14.—Portrait de la princesse de Clèves.
Πορτραίτο της πριγκηπίσσης de Clèves.

20.—Moment d'angoisse en le refuge de la virginité.
Στιγμή άγχους ή το καταφύγιο της παρθενίας.

Το Γάιτης είναι πολὺ νέος καὶ δύσμος του δὲν ἔχει τὴ τραγικότητα καὶ τὴ βιαιότητα τοῦ κόσμου τοῦ Πίκασό. Η πίστα του γὰρ τὴν ὥδα είναι ὅλη τρυφερότητα, ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ πεδίο καταπλήκτικά πλούσια. Η τρυφερότητα τοῦ Γάιτη, είναι ἡ τρυφερότητα τῆς φύσης, καὶ γ' αὐτὸ δὲν ἀποκλίει τὴν ὁμότητα: είναι παροῦσα σιη γέρρηση, στὴ γεύση, στὸ δάκτυλο, καὶ σιούς ἀνθρώπινους πόδους. Είναι φυσικὸ λοιπόν, σ' αὐτὴν τὴν ἔπιθετη ποὺ συγκεντρώνει τὴν παραγωγὴν μᾶς χρονίας (λγ καὶ δῆλος ὀλόκληρη γιατὶ δ' Γάιτης δονέλευτη ἐπιταξία) καὶ βιούονται πλαὶ σ' ἔργα ποὺ ἀναφέρονται σὲ ἀναγνώστες τῆς παιδικῆς ἡλικίας (3-7), ἀλλὰ ποὺ μᾶς ἀποκαλέπτουν ὀλόκληρο πόσιο γυραζεῖσι (10 ὁς 19 - 27 - 30 - 31). Καὶ τίποτε δὲ γίνεται σὲ μᾶς ἄλλη σιωπὴ ἔργων του, (2 - 20 ὁς 23 - 28) γὰρ τὰ ἐλαττωθῆ ἡ ἐπίδραση τοῦ ἑποντείδητον, σάρ φρεάτα ὑμότητας, ἐπάνω στὴν παράσταση.

Το πολύ περίεργο, σ'έναρ τὸν ἀνθρώπο μὲ τόση ἔπιθετη στὸ πάθος του δῆση δ' Γάιτης, καὶ τοσοὶ μᾶς ἀπὸ τῆς ἔγγνησης γὰρ τὴν ελλιξφύνει τον, είναι δι τὸ δὲν ἀποκλίει τὸ ἀνεκδοτικὸ μέρος. Αὐτῷ ἡ πλευρὰ τῆς ζωγραφικῆς του ἔχει τόση φύμη (24), τόση σαφῆ ἀφέλεια (29), τόση βαθὺ αἰσθήμα χιοῦμορ (25) κτλ. διστε αὐτὰ τὰ πρωτερήματα μᾶς ἀναγκάζουν τὰ βάλοντες σὲ δοκιμασία τὸ ἄλλα τον ἔργα, διστο ἡ μπλατενή είναι πολὺ ἔμμορη. Καὶ τότε τοσοὶ μᾶς ἀπακαλέψοντες σ' αὐτὰ μᾶς ἔργοια, ποὺ δὲ χάρη καὶ τὸ φαινομενικὰ παράξενο μᾶς είχαν κρύψει.

N. K.

1 <i>Les raisons de ma certitude</i>	47×42	1 Οἱ λόγοι τῆς σιγουρίας μου	ἀνήκει
2 <i>La revanche de l'œuvre</i>	73×50	2 Ἡ ἐκδίκηση τοῦ ἔργου	800.000
3 <i>Souvenir d'avant ma naissance</i>	65×48	3 Θύμηση πρὸν γεννηθῶ	500.000
4 <i>Jour de réception</i>	68×50	4 Μέρα ὑποδοχῆς	400.000
5 <i>Souvenir d'après ma naissance</i>	67×44	5 Θύμηση μετὰ τῆς γέννησής μου	500.000
6 <i>La croisée des chemins maternels</i>	65×47	6 Τὸ σταυροδρόμι τῶν μητρικῶν δόδων	500.000
7 <i>La prière inutile</i>	68×43	7 Ἡ ἀνώφελη παράκληση	600.000
8 <i>Sans titre</i>	60×48	8 Χωρὶς τίτλο	400.000
9 <i>Comment l'inspiration réagit à la lumière</i>	53×48	9 Πῶς ἡ ἐμπνευση ἀγνοεῖ στὸ φῶς	500.000
10 <i>Le réveil de la mariée</i>	71×50	10 Τὸ ξέπτημα τῆς νύφης	800.000
11 <i>La femme qui possède le secret des marguerites (portrait)</i>		11 Ἡ γυναῖκα ποὺ κατέχει τὸ μυστικὸν τῆς μαργαρίτας (πορτραῖτο)	600.000
12 <i>Statue nègre dans l'intimité</i>	52×41	12 Statue nègre dans l'intimité	600.000
13 <i>Première visite de l'aurore chez une femme de bonne volonté</i>	59×38	13 Ηρώη ἐπίσκεψη τῆς αὐγῆς σὲ μὰ γυναικαναῖκα καλῆς θέλησης	2.000.000
14 <i>Portrait de la princesse de Clèves</i>	72×47	14 Πορτρ. τῆς πριγκίπ. de Clèves	1.500.000
15 <i>Mea culpa d'une innocente</i>	66×36	15 Τὸ ἥμαρτον μᾶς ἀθώας	1.500.000
16 <i>Vierge</i>	74×44	16 Ήμαρτία	ἀνήκει
17 <i>Le mythe de l'eau (portrait)</i>	61×46	17 Ὁ μόθος τοῦ νεροῦ (πορτρ.)	1.000.000
18 <i>La fin du mythe et la naissance de la volupté</i>	80×59	18 Τὸ τέλος τοῦ μόθου καὶ ἡ γένηση τῆς ἡδονῆς	2.000.000
19 <i>Le mythe du feu</i>	60×43	19 Ὁ μόθος τῆς φωτιᾶς	800.000
20 <i>Moment d'angoisse ou le refuge de la virginité</i>	87×63	20 Συγμὴ ἄγχοντος ἡ τὸ καταφύγιο τῆς παρθενιᾶς	ἀνήκει
21 <i>Après l'angoisse (I). Solution ouverte sur la mort</i>	98×58	21 Μετὰ τὸ ἄγχος (I). Δρόμος πρὸς τὸ θάνατο	1.000.000
22 <i>Après l'angoisse (II). Solution ouverte sur la naissance</i>	92×63	22 Μετὰ τὸ ἄγχος (II). Δρόμος πρὸς τὴν γέννηση	1.000.000
23 <i>Nature morte</i>	63×53	23 Νεκρὰ φύσις	800.000
24 <i>La défaite d'Hercule</i>	90×46	24 Ἡ ἡττα τοῦ Ἡρακλῆ	1.200.000
25 <i>L'incertitude de Don Juan</i>	62×53	25 Οἱ ἀμφιβολίες τοῦ Λόν Ζονάν	500.000
26 <i>Entre sculpture et peinture</i>	60×45	26 Ἀνάμεσα στὴ γλυπτικὴ καὶ στὴ ζωγραφικὴ	500.000
27 <i>L'obsession de la chair chez un homme qui se croit d'un autre âge</i>	61×44	27 Ἡ ἐμμονὴ τῆς σάρκας κτλ.	800.000
28 <i>Femme rêvant au vol des oiseaux</i>	97×62	28 Γυναῖκα ποὺ ὀνειρεύεται τὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν	600.000
29 <i>L'avantage des voyages ou le malédot (portrait)</i>	51×46	29 Τὰ ἀγαθὰ τῶν ταξειδῶν ἡ διανόης (πορτραῖτο)	500.000
30 <i>L'oubliée</i>	56×37	30 Ἡ λησμονημένη	400.000
31 <i>Le nid de vipères</i>	85×43	31 Ἡ φωληὴ τῆς ὀχιᾶς	600.000
32 <i>Mes petites distractions</i>	62×43	32 Οἱ μικρές μου ἀφηρημάδες	500.000
33 <i>Les inconvénients du métier (I)</i>	70×50	33 Τὰ βάροι τῆς δονκειᾶς (I) (πορτραῖτο)	ἀνήκει
34 <i>Les inconvénients du métier (II)</i>	48×46	34 Τὰ βάροι τῆς δονκειᾶς (II) (πορτραῖτο)	ἀνήκει